

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XII. Habe fiduciam in Domino ex toto corde tuo, & ne innitaris prudentiæ tuæ: in omnibus vijs tuis cogita illum, & ipse diriget gressus tuos. Prov. 3.
v. 5.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

nas non fuisset pro ullo alio nisi pro te solo. *Dedit enim pro te animam suam.* Quodli altero sensu usurpare velis, nempe ut pro te idem sit ac amore tui, omnino dedit pro te, quia & exonerare te peccatis, & liberare à peccatis voluit, quæ te specialiter concernant. an erat fortassis alia civitas refugij, in quam cum pauperibus debitoribus confugeres, & servares te ipsum, nisi Christus latus suum aperuisset? Non erat alia uspiam, damnandas eras ad carcerem perpetuum, imò ad rogam, ad ignes æternos, eundem ad infernum. ut adeo sis obligatus ad gratitudinem, quasi bona ista laudans enumerata nulli alteri contulisset nisi tibi soli; quia reverà pro te applicavit omnem fructum acerbitissimæ passionis suæ, quasi tu solus in hoc mundo existeres. Et adhuc tam ingratus eris, ut neque respondeas pro malis, quæ suscepit, quando dedit animam suam pro te, id est loco tui: neque respondeas pro bonis, quæ tibi

exhibuit, quando dedit animam suam pro te, id est, amore tui? est sanè, cur de utroque vehementer dubitemus; quia *Bona repromissoris sibi adscribit peccator, & ingratus sensu derelinquet liberantem se.* Eccli. 29. v. 21. *Derelinquet liberantem se, dum mala non cogitat, quæ succedanea illa victima ferre voluit, ut ipsum servaret. & bona Repromissoris sibi adscribit.* Dum non veretur hæc ipsa bona adscribere sibi, quæ suus ipsi fidejussor contulit. an ignoras, quidquid in præsens operaris boni, totum JESU Christo deberi? quæ igitur fieri potest, ut vanè inde complaceas, imò etiam infle- ris, & gloriaris, quasi tuum esset meritum, quod unice fuit ejus donum? *Gratiam fidejussoris tui ne obliviscaris.* ne obliviscaris meram esse gratiam Christi, si quid agis boni, quia ipse dedit pro te animam suam, sustinendo cuncta illa mala, quæ tibi erant debita.

* * *

XII.

Habe fiduciam in Domino ex toto corde tuo, & ne innitaris prudentia tue: in omnibus vijs tuis cogita illum, & ipse diriget gressus tuos. Prov. 3. v. 5.

1. Considera, dum sapiens tibi dicit, ut toto corde confidas DEO, non prohiberi, quò minus utaris etiam prudentià à DEO tibi concessà: non ait: *ne utaris prudentià tuà.* Sed solum: *ne innitaris.* imò cum admo-
R. P. Pauli Segneri *Manna Anima.*

net, ne innitaris, hoc ipso indicat eà tibi utendum. aliàs jam non esset fiducia, sed temeritas. & sanè DEO perinde displicent tam temerarij, quàm nimiùm prudentes, illi quidem, quia videntur velle ipsum obligare; isti

A a a

isti

isti verò, quia videntur nolle esse obligati. Itaque *Estote prudentes*, inquit Petrus, sed quid subjungit? *Et vigilate in orationibus*. Videntur hæc duo oppidò diversa, Prudentia, & Oratio; & tamen continuò invicem conjungi volunt. Si prudenter agas prævidendo & providendo quoad potes, ostendis te nolle obligare ad faciendam in favorem tui miracula, uti facit temerarius, cum exempli causâ *sine consilio exit ad prælium*. 1. Mach. 5. & si eodem tempore sollicitè fundas illum invocare, ostendis, te non dedignari illi esse obligatum, uti facit nimium prudens, qui sibi persuadet, præter se nemine alio sibi opus esse: *Manus nostra fecit hæc omnia*.

2. Considera, quæ sit causa, ob quam tuæ inniti prudentiæ non debeas. *Ne imitaris prudentiæ tuæ*. hæc ipsa causa est, quia est tua, atque adeò fallax: *baculus arundineus*, cum neque prævidere pollis eventus omnes, & licetiam prævideas, nequeas providere. Quid ergo faciendum? Itatendum, quod prudentia dicat, seu recta ratio: in hac verò non acquiescendum, sed recurrentum ad DEUM, & in eo reponenda spes omnis boni eventus. *Habe fiduciam in Domino ex toto corde tuo*. hoc est agere prudenter, non fidere sibi, non sapientiæ, sensui, vel virtuti suæ, sed soli DEO. *Benedictus vir, qui confidit in Domino*. Jer. 17. v. 7.

3. Considera sapientem non esse contentum, quod speres in DEO: sed insuper requirit, ut confidas. Ideo

dicat: *Habe fiduciam in Domino*. dicit: *Habe spem*. Omnia spes est: sed non omnis spes est. Spes admittit in corde quæque merum contrarium rei fiducia non admittit. & ideo equidem & ipsa spes est, sed ma, spes fortis, qualis etiam fto exitit juxta illud: *Ego confidam in eum*. Hebr. 2. Cùm in proprio loquendo, spes non facit hæc est, quam sapiens in te de Vult, ut DEO fidas moderatam illam sollicitudinem, in subinde prudentia degenerat: *dentia tua pone modum*. Provi an times, ne rebus tuis det sperum exitum, si tibi expediat est te protegere tanquam tuam, nec facultas illi, nec voluntas quid times? *Habe fiduciam in no ex toto corde tuo*. Si ex toto fac, ut spes totum cor tuum pet, ne locus pateat timori, spe fiet fiducia.

4. Considera ad hoc, ut DEU protegat, modo jam dicto, re peti. videlicet ut illius vivam memoriam. *In omnibus cogita illum*. cogitandum, quod cogitandum, quod assiluat, cogitandum, quod te observet; præ autem renovanda in omni quam quotidie soles facere, tentio illi soli placendi: ita, solus sit finis, propter quem non dicit: *cogita de illo*: sed: *lum*, quia proponere Deum tanquam scopum operis, & sic

Quando in ipso desigere obrutum. Quando in omnibus vijs ita cogitabis illum, ut nihil metueas, quia ipse deinde erit omnibus tuis dirigere gressus: *Ipsè diriget gressus tuos.* noshine, quid sint quotidiana illa opera, quae facis? sunt totidem viae, quod plane formidandum, viae, quae sensum te possunt ducere ad infernum, vel ducere ad caelum, *Via vitae, & via mortis.* Jer. 21. v. 8. quando prope ergo indiges, ut Dominus dirigat gressus tuos, ne pro eo, quod ad caelum vadas, incaute iter in eas ad infernum, hic vero unicus est modus fecerunt se praestandi in tanto periculo, commoedò renovare intentionem re-ctam, revertere ad DEUM, commendare se DEO, habere illum semper praesentem, cogitare illum, qui hoc agit, certus sit se non perituro.

5. Considera videri tibi admodum difficile id tam continuo praestare, in omnibus vijs: & ego haud negaverim, id esse difficile. Sed unde nascitur difficultas? quia non habes fiduciam in Domino ex toto corde tuo, quia non unice confidis illi, sed etiam tibi: *invenis prudentiam tuam.* Si caperes grandem istam veritatem, te ex te ipso nihil posse, sed quovis momento cum omni tua prudentia perituro, nisi DEUS manum porrigat, & te dirigat, an credis te adhuc tantum difficultatis habituro illum quovis etiam momento cogitandi? si nocte viam ambules ignotam cum summo periculo ad singulos passus raendi in praecipitium, an forte ullam sentis difficultatem etiam passibus singulis cogitandi du-

cem via perituro, qui te ducat? imò difficile est non cogitare, nisi noctem totam ambules. Idem accidet, si inimicè penetres, quanto opere indigeas Deo in omni viâ tuâ, hoc est, in omni opere, quod te potest, etiam cum minimè cogitas, ducere ad interitum. sed tu hanc indigentiam nondum agnoscis, quia etiam de te confidis, *invenis prudentiam tuam.* Scis te aliquam contraxisse facilitatem operandi bene, & hinc tibi fidis. Sed ò quàm superbe! qualiscunque sit facilitas, quam contraxisti per exercitium virtutum sive insularum, sive aquisitarum, efficere non potest, ut non in omni opere novo, quod aggredieris, praesertim si aliquid in momento fuerit, nova indigeas gratiâ. necesse est, ut DEUS novo actualis auxiliij concursu voluntate firmet: id nimirum tibi, quod parvulo accidit, qui, licet totâ horâ priori fortiter sustentatus sit manu Matris, non idcirco minùs indiget sustentari etiam posteriore, cum ipse de se nihil possit, nisi cadere. & si rite penetres te quovis momento adeò indigere DEO, qui fieri potest, ut satis tibi sit eum invocasse principio diei, quasi difficile sit illum invocare saepius? Hoc ergo age, quod tibi dico: *Habe fiduciam in Domino ex toto corde tuo,* & bene intellige, te per te ipsum aliud non posse, quàm perire, *ne imitaris prudentiam tuam.* & tum promitto tibi, te non amplius tantum habituro difficultatis ipsum cogitandi etiam in omnibus vijs tuis.

anna

1600

VII

11